

[Glistrup]

og indblande dobbeltbeskatningsoverenskomster osv., at man skal sidde i hundredvis af timer og analysere det oppe i statsskattedirektoratet for at finde frem til resultatet, således at A. P. Møller og ØK kan få det for en eller anden lille betaling. Det er jo det typiske område for det lovforslag, som vi behandler her.

Med hensyn til de 12 første ændringsforslag er de to jo stillet af SF. Vi har i fremskridtpartiet en god del sympati for de to ændringsforslag fra SF. Det er rimeligt og rigtigt i mange tilfælde, at man offentliggør svarene, og at man hører de lokale skattemyndigheder, men da sagerne er så forskelligartede, og da det er meningen, at det skal køre nogenlunde hurtigt – der er ikke tale om hundrede sider lange referater, som fylder op i de skattevidenskabelige tidsskrifter om meget specielle tilfælde – mener vi ikke, det er noget, der skal ind i lovreglen. Det er formentlig noget, der kan absorberes i praksis på en fornuftig måde. Derfor er vort endelige resultat, at vi stemmer imod ændringsforslag nr. 5 og 8.

De øvrige 10 ændringsforslag vil vi alle sammen stemme ja til. Der er tale om tekniske forbedringer, hvorved lovforslagets indhold simpelt hen bliver afklaret. F.eks. opnår man på dissensområdet en retsstilling svarende til den, som et meget bredt flertal i folkettingen vedtog, da vi gennemførte loven om landsskatteretsdissenser, som har virket særdeles fornuftigt. Man får afklaring på, hvilke områder der skal dækkes. I disse sager, som i mange tilfælde skal bevæge sig nogenlunde hurtigt, kan man ikke risikere, at de falder i søvn bag en radiator i statsskattedirektoratet eller landsskatteretten. Hvis man ønsker det, må man kunne få pacet sagerne frem til nogenlunde hurtig afgørelse. Den slags småforbedringer – der dog i den enkelte sag kan vise sig at være store forbedringer – kommer vi rent teknisk med og tilbyder, idet vi siger: her kan vi teknisk gøre lovforslaget noget bedre end den skikkelse, det er kommet i fra ministerens hånd. Det er faktisk det, som denne halve snes ændringsforslag går ud på. Forhåbentlig vil det være sådan, at vi i det samarbejdende folkestyres navn kan nå frem til at få gjort dette lovforslag endnu bedre, end det forelå fra ministerens hånd.

Der er ikke i nogen af de 14 ændringsforslag principielle ændringer i forhold til op-

lægget fra ministeren. Heller ikke ministeren mener jo, at gratisprincippet skal gælde; han går også ind for et gebyr i det lovforslag, som han selv har fremsat. Han går bare ind for, at skatteyderne sådan rundt regnet skal betale $\frac{2}{3}$ af det, det koster. For de store, rige skatteyderes vedkommende skal skatteyderne måske betale 95 pct. af det efter ministerens forslag, mens skattevæsenet skal tjene på de fattige skatteydere. Det er jo sådan, ministeren har stillet sit lovforslag op. Det er en fuldstændig bagvendt teknik, ministeren har anvendt, og den må under alle omstændigheder slettes.

Forkaster folkettingen ændringsforslag nr. 14 fra fremskridtpartiet, er socialdemokratiets ændringsforslag i hvert tilfælde bedre, end hvad ministerens i bund og grund skævt forvredne lovforslag går ud på med hensyn til denne gebyrbetaling.

(Kort bemærkning).

Anders Poulsen (V):

Hr. Glistrup anvender nogle udtryk heroppefra om butikken, hvor man kan gå ind og købe tingene osv., som vidner om en overordentlig mærkelig forvaltningsretlig indstilling. Det skal jeg ikke gøre særlig meget ud af. Jeg vil blot konstatere, at der altså er meget stor forskel på min forvaltningsretlige indstilling og hr. Glistrups.

Hr. Glistrup påstår endvidere, at denne lovgivning specielt er for velhavere, og det er jo notorisk forkert. Naturligvis er der også mange ikke-velhavere, der har behov for en bindende forhåndsbesked på områder, der er skattemæssigt store for disse mennesker. Jeg kan således huske nogle eksempler fra domstolsområdet, f.eks. en enke, som skulle afstå et parcelhus. Det var dengang, da forholdet imellem ejendomsværdi og grundværdi var en betingelse for, at huset var fritaget, altså var inde under parcelhusreglen, og det var i tilknytning dertil spørgsmålet om, hvornår en ændret vurdering fik indflydelse på dette forhold, om det var pr. 1. april i vurderingsåret eller det var på det tidspunkt, hvor den lille enke modtog besked om den ændrede vurdering. Dette var meget afgørende for vedkommende, for deraf afhang det, om der skulle betales et temmelig stort kapitalvindingskatteforbehold. Det havde været ganske glimrende for denne enke at kunne få bindende for-